

**Sygn. akt VIII C 3525/15**

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2016 r.

**Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi Wydział VIII Cywilny**

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Nowicka-Michalak

Protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2016 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko J. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

**Sygn. akt VIII C 3525/15**

## UZASADNIENIE

W dniu 21 maja 2015 roku powód Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej J. K. powództwo o zapłatę kwoty 525,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2015 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 20 marca 2009 roku zawarł z W. K. umowę ubezpieczenia (polisa nr (...)), na mocy której ochroną ubezpieczeniową objęty został samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...), przy czym umowa została zawarta na okres od dnia 20 marca 2009 roku do dnia 19 marca 2010 roku. W dniu 25 kwietnia 2009 roku pozwana nabyła przedmiotowy pojazd, na skutek czego wstąpiła w prawa i obowiązki poprzedniego właściciela. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania opłacenia przekalkulowanej składki w kwocie 312 zł, której termin płatności przypadał na dzień 18 grudnia 2009 roku. Na dzień wniesienia pozwu zadłużenie pozwanej wynosi 525,61 zł i poza w/w kwotą z tytułu niezapłaconej składki obejmuje skapitalizowane odsetki naliczone za okres od dnia 19 grudnia 2009 roku do dnia 21 maja 2015 roku w wysokości 213,61 zł.

W dniu 27 maja 2015 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 3759/15), którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem wraz z kosztami procesu.

Postanowieniami z dnia 4 grudnia 2015 roku Sąd uchylił nakaz zapłaty, o którym mowa wyżej, na podstawie art. 499 § 1 pkt 4 k.p.c. oraz zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. Następnie, postanowieniem z dnia 4 stycznia 2015 roku Sąd podjął postępowanie w sprawie wobec wskazania przez powoda prawidłowego adresu zamieszkania pozwanej.

W odpowiedzi na pozew J. K. wniosła o oddalenie powództwa w całości zgłaszając zarzut przedawnienia roszczenia. Jednocześnie wyjaśniła, że po zakupie przedmiotowego pojazdu, za pośrednictwem biura brokerskiego, zawarła umowę ubezpieczenia OC z (...) S.A., co przy jednoczesnym powiadomieniu ubezpieczyciela o sprzedaży pojazdu przez W. K., czyni powództwo niezasadnym.

Na rozprawie w dniu 12 maja 2016 roku pełnomocnik powoda nie stawił się. Pozwana podtrzymała stanowisko wyrażone w odpowiedzi na pozew, w tym w zakresie zgłoszonego zarzutu przedawnienia. Dodatkowo oświadczyła, że nie uznała nigdy zadłużenia w stosunku do powoda.

#### **Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:**

W. K. łączyła z powodem Towarzystwem (...) Spółką Akcyjną w W. umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (polisa nr (...)). Umowa została zawarta na okres od dnia 20 marca 2009 roku do dnia 19 marca 2010 roku.

W dniu 25 kwietnia 2009 roku W. K. sprzedał przedmiotowy pojazd J. K., na skutek czego pozwana wstąpiła w prawa i obowiązki poprzedniego posiadacza, wynikające z opisanej umowy, tym samym po jej stronie powstał obowiązek uiszczenia składki ubezpieczeniowej.

O fakcie sprzedaży pojazdu W. K. poinformował ubezpieczyciela, uczynił to jednak dopiero w dniu 24 lipca 2009 roku (data wpłynięcia pisma do powodowej Spółki). Wcześniej, tj. w dniu 29 kwietnia 2009 roku, pozwana za pośrednictwem biura (...) zawarła umowę ubezpieczenia w zakresie OC, obejmującą pojazd, o którym mowa wyżej, z (...) S.A. Umowa została zawarta na okres od dnia 29 kwietnia 2009 roku do dnia 28 kwietnia 2010 roku.

(polisa OC k. 12, zawiadomienie o sprzedaży k. 13, list brokerski k. 32, polisa OC k. 33, okoliczności bezsporne)

W związku z nabyciem pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przez pozwaną, powód dokonał rekalkulacji składki wynikającej z polisy nr (...) ustalając jej wartość na kwotę 312 zł. Termin płatności składki powód oznaczył na dzień 18 grudnia 2012 roku. Składki tej J. K. nie opłaciła.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, których prawdziwości ani rzetelności sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

#### **Sąd Rejonowy zważył, co następuje:**

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022).

Zarzut ten okazał się w pełni zasadny.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks

cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321), Sąd bada zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli zostanie zgłoszony przez stronę (jak w przedmiotowej sprawie).

Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi z kolei, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie ze szczególną zasadą wyrażoną w art. 819 § 1 k.c. z upływem trzech lat przedawniają się roszczenia – jak w przedmiotowej sprawie – wynikające z umowy ubezpieczenia.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123§ pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123§1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia. Jak wynika z uzasadnienia pozwu, roszczenie dochodzone przez powoda miało stać się wymagalne w dniu 18 grudnia 2009 roku, kiedy to przypadał termin płatności składki ubezpieczeniowej. Powód wystąpił z pozwem o zasądzenie na jego rzecz kwoty 525,61 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2015 roku do dnia zapłaty, dopiero w dniu 21 maja 2015 roku, a zatem po upływie trzyletniego terminu przedawnienia.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu.

W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu nie doszło również do zrzeczenia się zarzutu przedawnienia przez pozwaną. Podkreślić bowiem należy, że zrzeczenie się zarzutu przedawnienia roszczenia nie wymaga wprawdzie żadnej szczególnej formy nie mniej aby uznać, że dłużnik zrzekł się zarzutu przedawnienia należy ustalić, że miał on świadomość przedawnienia kierowanego pod jego adresem roszczenia o spełnienie świadczenia majątkowego i będąc świadomym konsekwencji zrzeczenia się zarzutu przedawnienia roszczenia, zrzekł się go. W orzecznictwie przyjmuje się przy tym, że możliwe jest przyjęcie, że uznanie przedawnionego już roszczenia zawiera także zrzeczenie się korzystania z zarzutu przedawnienia, tylko wówczas jeżeli z treści lub z okoliczności, w których oświadczenie to zostało złożone, wynika, że taka właśnie była rzeczywista wola dłużnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2002 roku, sygn. akt IV CKN 1013/00, LEX nr 80261).

Na marginesie wskazać należy, że zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i w doktrynie, dopuszcza się możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego.

W rozpoznawanej sprawie powód nie wykazał, aby zachodziły szczególne okoliczności przemawiające za uznaniem zarzutu przedawnienia jako naruszającego zasady współżycia społecznego. Nie można bowiem uznać zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia za działanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego przewidzianymi w art. 5 k.c. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współżycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo w całości.